

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

ΤΟΥ JOHANNES GROS

ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ ΑΚΡΙΒΩΣ Η "ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,"

Ο άθλιτο έργο του 'Αλεξάνδρου Δουμά υιού, «Η Κυρία με τας Καμελίαις», έκανε πάρα πολλούς και πάρα πολλές ως τώρα να κλάφουν απ' τη συγκίνηση... 'Η άτυχη άγίατη και το θλιβερό τέλος της Μαργαρίτας Γκατιέ γέμισε με δάκρυα τα μάτια εκατομμυρίων ανθρώπων.

Ποιά ήταν λοιπόν αυτή η Μαργαρίτα, αυτή η άμοιρη «Κυρία με τας Καμελίαις»;... Αυτή η άμοιρη ήρωίς της «Γραβιάτας»;... Γιατί, καθώς έζητε, ή υπόθεσις του δράματος του Δουμά υιού, έδωσε την έμπνευσι στο μεγάλο μουσουργό Βέρδη να συνθέση το έπίσης περίφημο και πασίγνωστο γλυκύτατο μελόδραμα «Γραβιάτα»...

Αυτά θα σάς πούμε σήμερα, με λίγα λόγια... Λοιπόν:

'Η 'Αλφονσίνη Ντυπλεσίς — αυτό ήταν το οικογενειακό της όνομα — γεννήθηκε στις 15 'Ιανουαρίου 1824, στο χωριό Νονάν του νομού 'Ορν της Γαλλίας...

'Ο πατέρας της, γυρολόγος πρίν, Μαρέν Ντυπλεσίς, και ή μητέρα της Μαρία, ήσαν πάμπτωχοι... Κρατούσαν ένα μικρό ψιλιατζήδικο στο χωριό τους, που μόλις έφταναν ή εισπράξεις του για να ζουν φτωχικά ή μητέρα κι ή δυό κόρες της 'Αλφονσίνης και Δελφίνης, μικρότερη ένα χρόνο απ' την άδελφή της... 'Ο πατέρας μάλιστα έμπαινε συχνά στη φυλακή για χρέη.

'Η έκλυτη ζωή του Ντυπλεσίς, διαρκώς μεθυσμένου και διαρκώς χασομέρη, έγινε άφορμή να χάσουν, τέλος, το μαγαζάκι τους που ήταν καταχρεωμένο.

'Αναγκάστηκε τότε ή μητέρα να γίνη πλύστρα... Μά το ξύλο κι' ή γκορίνες απ' τον κτηνάνθρωπο σέξνγό της, την ανάγκασαν ζπειτα από λίγα χρόνια να πάρη τα μάτια της και να καταφύγη στο Παρίσι, σε μία μακρινή της συγγενή, την κόμισσα ντυ Χαυί!...

Γιατί ή 'Αλφονσίνη είχε αίμα άριστοκρατικό στις φλέβες της, από το γένος της μητέρας της... Είνε περίεργη ή σχετική ιστορία, μά είνε άληθινή και πραγματική σαν το φως του ήλιου... 'Ο πατέρας της μητέρας της 'Αλφονσίνης Πέτρος Ντεζάι, ιπποκόμος στους σταύλους του κόμητος ντυ Μενίλ, έκλεψε έστερα από δυό χρόνια κρυφά ειδύλλιο, τη μοναχοκόρη του κόμητος, υποκόμισσα 'Αννα ντυ Μενίλ!...

'Ο πατέρας της νέας δέν συχώρεσε ποτέ του τον άνάριστο γάμο της κόρης του και πέθανε από τί θλίψη του, άποκληρώνοντας την έντελώς... Δισσηγονή λοιπόν του Πέτρος Ντεζάι και της υποκόμισσης 'Αννας ντυ Μενίλ, ήταν ή ήρωίδα μας, ή 'Αλφονσίνη...

'Όταν έφτασε στο Παρίσι ή μητέρα με τις δυό της κόρες, ζήτησε τη συνδρομή της μακρινής της συγγενούς ντυ Χαυί... Και χάρις στη μεσολάβησί της, μπήκε καμαριέρα της λαίδης 'Αντερον Γιάμπροφ, άφίνοντας τις δυό της κόρες σε μία γνωστή της γυναικόβλα του λαού.

'Από τότε χάνονται πειά τα ίχνη της μητέρας της 'Αλφονσίνης και της άδελφής της Δελφίνης... Τί άτόνγινα; 'Ο Θεός το ξέρει!...

* * *

'Υστερα από χρόνια, συναντούμε μονάχα την 'Αλφονσίνη... Πότε όμως;... 'Όταν πειά ήταν 13 χρόνων κοπέλλα, το 1837... Σε τί χάλια δέ και σε τί κατάσταση τη βρούκομε, ως άφήσουμε τον γνωστό λόγο και δημοσιογράφο Νέστορα Ροκελλάν να μάς το αφηγηθή:

«Μιά βραδεία πνευμένη στην ομίχλη και ψυχρή — ήταν ή 1η Μαγρίου 1837 — έβγαίνα απ' το θέατρο μαζί με κάποιον συνάδελφό μου, συντάκτη στην «Παριζίν»... Φτάνοντας κοντά στο Πόν-Νέφ, είδαμε να στέκεται μπροστά σε κάποιον ύπαιθριο πατατοπώλη και να κιντάζει με γουρλωμένα μάτια το τηγάνι του, μά κοπέλλα κουρελιάρα...

... Τα πόδια της, δίχως κάλτσες και παπούτσια, είχαν μελανώσει απ' το κρύο... Τα μαλλιά της, βρώμικα κι' άχτένιστα, άναδενόντουσαν απ' το νυχτερινό αράζι... Τα κουρέλια του φουσταλιού της κρεμόντουσαν και σερνόντουσαν στο γοιόλιμο χόμα... Και μόνο το λυγδιασμένο κι' άπλυτο μέρες πρόσωπό της φάνερωε μία καλλονή, από τις πιο ραφιναρμένες πούτιχες ποτέ μου ν' άντικρύσω...

... Πλησιάζαμε. 'Η μικρούλα κντάζε τα σαχλινάκια, πότε έμάς και πότε το τηγάνι... Μά ή πεινα της κλονίζε τα πόδια κι' άρχισαν να βασιλεύουν κουρασμένα τα θεϊκά της μάτια... Της προσφέραμε μία σούπα δυναμωτική στο άνικερνό ρεστωράν και της άγο-

ράσαμε άμετά χωνάκια γεμάτα με τηγανητές πατάτες...

... «Έφαγε λάιμαρα, άράζοντας τά φαγητά με τά χέρια και λερώνοντας τά μούτρα της με τό ζουμί τους. Κι' όταν χόρτασε την πεινα της, σηκώθηκε βιαστική, μάς ειπε πως τη λένε 'Αλφονσίνη Ντυπλεσίς, μάς καληνύχτισε και τη χάσαμε απ' τά μάτια μας στο σκοτάδι του δρόμου»...

'Έζησε δυό-τρία χρόνια άκόμη την άλήθικη αυτή ζωή ή 'Αλφονσίνη, κλυσιμένη στο βόρβορο των παρισινών καταγωγίων... Έρωτοτροπούσε με τά σκουπίδια της κοινωνίας, κοιμόταν στους πάγκους και στις γέφυρες του Σηκονάνα και γνώρισε, δυο λίγες, την ανθρώπινη δυστυχία και την εσχάτη άθλιότητα...

Μά κάποτε έφεξε και γι' αυτήν ό ήλιος!...

'Ενας γεροξενόδοχος της στους Μοντανσιέ σαηνεύτηκε μία νύερα απ' την ξεχωριστή της όμορφιά, που την άφησαν περίεργα άπειράχητα τά θλιβερά της χάλια, και την τράβηξε απ' τον βούβοκο...

Της νοίκιασε ένα μικρό άπαρτεμέν στην όδον 'Αρχάν, τη γέμισε με στολίδια και φορέματα, κι' έζησε μαζί της, κοντά δυό χρόνια, μία ζωή όνειρεμένη...

'Από τότε άρχίζει το θριαμβευτικό λανσάρισμα της στην όλόκληρη ζωή της παραλυμένης παρισινής άριστοκρατίας... 'Αλλάξε τ' όνομά της τότε ή 'Αλφονσίνη Ντυπλεσίς κι' έγινε παρίνογνη σ' όλόκληρο το Παρίσι για την παραμυθένια καλλονή της και για τη λυγρή κορμοστασιά της...

Λεγόταν τώρα Μαρία Ντυπλεσίς!...

Μά δέν άργησαν να την πούν και μεγάλη άχάριστη!... Γιατί;...

Γιατί βαρέθηκε πειά τά γερατειά του προστάτου της, Σέχασε πως χροστόσε το πάν σ' εκείνον... Και, γοιτευμένη απ' την 'Απολλώνια όμορφιά ενός νέου της άνωτάτης παρισινής άριστοκρατίας, έφυγε κρυφά ένα πρωί μαζί του, άφίνοντας στην πιο μαύρη άτελεια τον άμοιρο γρησιό φίλο της!...

'Ο νέος που την έκλεψε ήταν ένα ψηλόκομο καλλιγράφο, δροσερό σαν τριαντάφυλλο, ζωνθό και 20 χρόνων έπάνω-κάτω...

Λεγόταν 'Αζενό, δούξ της Γκιζης, της άρχαιοτάτης αυτής οικογενείας βασιλικών πριγκιπων, κι' έγινε άγρότερα ό έλακουστός δούξ του Γκραμιόν!... Στις φλέβες του έτρεχε το ενγενέστερο πριγκιπικό αίμα της Γαλλίας!...

Σετρελλάμενος κι' αυτός, όπως και τόσο άλλοι, απ' την ζοτικη καλλονή της Μαρίας Ντυπλεσίς, την έκλεψε ένα πρωί, την ώρα που ξενητιομένοι από έναν όλονύχτιο χορό του μεγάρου Πράδο, έβγαίναν κι' ό δυό τους για να πάνε στα σπίτια τους.

'Ο νεαρός δούξ της άρχότερα ό έλακουστός μέγαρο στη λεωφόρο της Μαντελέν, άριθ. 11. Το μέγαρο αυτό σόζεται και σήμερα σε καλή κατάσταση, μπουδν δέ έγκαία ό άναγνώσται μας να το κιαμαρώσουν, άν τυχόν βρεθούν στο Παρίσι... Με τί διαφορά, δτι τώρα το μέγαρο αυτό έχει άριθμό 15.

'Η επίπλωσις του μεγάρου ήταν έξαιρετική... Σωστή βασίλισσα της όμορφιάς, ή Μαρία Ντυπλεσίς κωράχρησε έκει μέσα έλι χρόνια όλόκληρα... 'Η δεξιώσεις της άφησαν έποχή, όχι μόνο στο Παρίσι, αλλά και σ' όλόκληρη την Εύρώπη...

Τό άνθος των άνωτάτων ευρωπαϊκών τάξων το θεσπρούσε τιμή του να παρευρεθή σ' ένα χορό της, τις δέ μέρες που δρόγαν, μά άφάνταστη σειρά από πολυτελέστατα άμάξια έκλεινε όλότελα τον δρόμο και σταματούσε την κυκλοφορία όρες όλόκληρες, νύχτα και μέρα, μπρός στο μέγαρό της.

'Επειτα από λίγα χρόνια όμως, κατόπιν άγρίων σκηνοδ ζηλοτυπίας, έφυγε όριστικά απ' την ερωτική φωλιά τους ό ζήλιαρης δούξ ντε Γκωξ, άφίνοντας όχι και παραπολύ θλιμμένη την άστατη Μαρία Ντυπλεσίς...

Μεσομαρνούσε τότε και θάμπωνε, με τον πλούτο και την όμορφιά της, ή Μαρία ήγεμόνας κρατών κι' ήγεμόνας του πλούτου!...

Πέρασαν λίγα χρόνια άλλεπάλληλων έρωτων και παρτίσιων της τετυμής... Και φθάνουμε πειά στον μεγάλο της έρωτα, τον τραγικό και τελευταίο, με τον 'Αλέξανδρο Δουμά υιό!...

* * *

'Ο Δουμάς πρωτογνώρισε τη Ντυπλεσίς σε μία δεξίωσι στο σπίτι της. 'Ηταν πειά ένδοξος και στην άκμή του... 'Ηταν μία νύχτα του Σεπτεμβρίου του 1844... 'Αγαπήθηκαν τρελλά κι' έζησαν μαζί ένα χρόνο. Πάνω στο χρόνο όμως, έπειτα από μία σκηνη ζηλοτυπίας — της αιώνας ζηλοτυπίας — τά χάλιασαν όριστικά και χόρισαν. 'Ο Δουμάς, με σαρωμένη την ψυχή, έφυγε απ' το Παρίσι την ίδια εκείνη βραδεία... 'Ηταν ή βραδεία—ή μοιραία—της 30 Αδγούστου 1845...

Πρίν φύγει, της έγραψε την περίφημη έπιστολή του χωρισμού

'Η Μαρία Ντυπλεσίς.

(Πορτραίτο της έποχής).

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΒΑΡΩΝΗ ΠΟΥ ΠΝΙΓΗΚΕ ΚΑΙ... ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΨΕ!

Ο βαρώνος πεύχασε τη γυναίκα του. Τό μυστηριώδες μακρεβούτι. Πένθος και απέγνωσις. "Όπου εμφανίζεται ή οικία της πνιγμένης βαρώνης. Ο βαρώνος την βλέπει, την κουνιάει, αλλά δέν την προφτάνει. Η εξήγησις του μυστηρίου. Τό μυσιστέρημα της γυναίκας που δέν είχε πνιγεί. Τρεις πιστολιές μετά τά μεσάνυχτα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΥΜΒΑΙΝΟΥΝ πολλές φορές στη ζωή μας μερικά παράδοξα περιστατικά, τά οποία ξεπερνούν κ' αυτή άκόμα τη φαντασία των συγγραφέων περιπετειωδών μυθιστορημάτων. Ένα τέτοιο κομμογροιάζικό περιστατικό, που μοιάζει σχεδόν σάν παραμύθι, είνε και τό ακόλουθο:

Τό καλοκαίρι του 1927, κατά τις αρχές Ιουνίου, ο βαρώνος Άρθούρος Ζαπάντι, άπόγονος πλουσίας και άριστοκρατικής οικογενείας της Φλωρεντίας, παντρεμένος μόλις πρό δμήνου, έπηρε τη γυναίκα του Μπέρτα, μιά νέα χαριτωμένη και γοητευτική ως εικοσιδύο χρόνων, και πήγαν νά παραθερίσουν στό Βιαρρέτζιο. Έκεί ένοικισαν ένα διαμέρισμα μιάς άτόμησης παραλιακής επαύλεως, όπου κ' έγκαταστάθηκαν.

Δέν έπερασε όμως μιά βδομάδα από την ημέρα της άφιξέως του στό Βιαρρέτζιο, και κυκλοφόρησε έξαφνα στους άριστοκρατικούς κύκλους της Φλωρεντίας ή φήμη ότι ή βαρόνη Ζαπάντι έπνιγχε ένα πρωϊ, ενώ έπαιρνε μαζί με τόν άντρα της τό λουτρό της!

Πραγματικώς, ύστερα από λίγες μέρες, ο βαρώνος Ζαπάντι ξαναγύρισε στη Φλωρεντία συντριμμένος και άνεκόνισσε ότι ή φήμη του πνιγμού της πολυγαμημένης του γυναίκας ήταν άληθινή:

— Καθώς κολυμπούσαμε μαζί, διηγήθηκε, ή δύστυχη γυναίκα μου έκαμε σέ μιά στιγμή μιά βουτιά στη θάλασσα και δέν ξαναφάνηκε πιά! "Όταν την άναζήτησα, δέν τη βρήκα πουθενά. Μάτια άπασχόλησα μιά ημέρα δλόκληρη ειδικώς βαρζάρηδες και ψαράδες νά την άνεύρουν. Πούδς Ξέρει πού την παρέσυραν τά κύματα, ή άν δέν την καταβρόχθισε κανένας καρχαρίας!...

Πέρασε έντοματάξυ άρκετός καιρός. Τό πτώμα της βαρόνης δέν είχε βρεθεί πουθενά. Κι' έπειδή κ' αυτοί οι άπόπαι μάρτυρες κατέθεσαν ότι ή γυναίκα του βαρόνου Άρθούρου Ζαπάντι έξαφανίστηκε άκριβώς καθ' όν τρόπον ίσχυρίζόταν ο σύζυγός της, δέν έγινε καμιά ποινική δίωξις εναντίον του.

Άπό την ημέρα του πνιγμού της λατρευτής του συζύγου, ο βαρώνος Ζαπάντι δέν έδκε ούτε μιά μέρα χαράς. Βυθισμένος στό πένθος του, άπόφευγε τόν κόσμο και ζούσε δλομόναχος στη βίλλα του, ή όποια βρισκεται μέσα σ' ένα θαυμάσιο πάρκο, λίγο έξω από τη Φλωρεντία. Έκεί τόν έπεσκέπτοντο κάθε τόσο οι συγγενείς του και μερικοί από τούς στενωτέρους του φίλους. Στις συναντήσεις τους αυτές δέν μιλούσαν για τίποτε άλλο, παρά για τόν πνιγμό της άτυχης βαρόνης. Μιλούσαν για την όμορφιά της, την

τον, που βρισκεται στό σχετικό μυθιστόρημά του και την όποια θυμούνται όσοι άπ' τούς άναγνώστας μας τό διάβασαν... Τό πρωτότυπο της έπιστολής αυτής βρισκόταν, μέχρι πρό όλίγου, στό χέριο της μεγάλης τραγουδίστριας Σάρας Μπέρναρ... Πού βρισκεται τώρα; Οι κληρονόμοι της τά Ξέρουν...

Ο χωρισμός εκείνος κόστισε φριχτά στην άμοιρη Μαρία... Άρχισε πιά νά χάνη τά λουλούδια του προσώπου της και νά μαραίνεται άπ' τη θλίψη... Έκλεισε τό μέγαρό της προσωρινά και ζήτησε στό ταξείδια τη λησιμονία και την παρηγοριά...

Τού κάκου όμως... Ξαναγύρισε στό Παρίσι, και τά γνώριμα της άγάτης της μερη της άναψαν τόν καιμό χειρότερα... Έπεσε τότε στό γλέντια και στό ξενύχτια με τά μουτρα... Η εξάντλησι κ' ο πυρετός, μιά κ' ή κρυφή άρρώστεια πύσκαζε τά στήθη της, την έφριξαν, τέλος, στό κρεβάτι... Κι' έπειτα από τρεις μέρες άγωνίας, ξεψύχησε φωνάζοντας στό παραμυθό της τό όνομα του άγαπημένου της... Τού Άλεξάντερ...

Πέθανε τού βράδυ της 3 Φεβρουαρίου 1847, σέ ηλικία 23 ετών!... Ο σκληρόκαρδος έραστής της, ο Άλεξάνδρος Δουμάς υίός, έλειπε τότε, άπ' τόν Οκτώβριο του 1846 άκόμη, σέ καλλιτεχνική περιόδια στην Ισπανία και στην Άφρική... Τόν τραβήσε με τό ζορί μαζί του, για νά τόν κινή νά ξεζάση την άγάπη του για μιά κ' ε τ α ί ο ρ α, όπως τη χαρακτήριζε, ο πατέρας του. Μιά όταν γύρισε στό Παρίσι στις 4 Φεβρουαρίου 1847, ο Δουμάς έτρεξε σάν τρελλός κοντά της για νά τη δει, λαχταρισμένος ως τά τριδάδα της ψυχής του...

Μά τη βρήκε νεκροστολισμένη πιά!... Έκλαψε πικρά κ' άπαρηγόρητα... Άποτραβήχτηκε λίγον καιρό άπ' τόν κόσμο και δλομόναχος, με ματωμένη την καρδιά του, έμπνέυσθηκε άπ' τη θλιβερή άγάπη του κ' έγραψε τό άριστοούρημά του: Την «Κυρία με τας Καμελιάρς!»...

εύφνια της, τις χάρες της και για τόν παράξενο χαρακτήρα της...

Έξαφνα ο δυστυχισμένος βαρώνος άρχισε νά έμπνέη σοβαρές άνησυχίες στό ύπρητικό προσωπικό της βίλλας του. Πολλές φορές, τις νύχτες, κατέβαινε από τά διαμερίσματά του στό πάρκο, ζητώντας νά έξακριβώσει άν πραγματικά διέκρινε εκεί άνάμεσα στό φύλλωμα μιά γυναικεία οικία, ένα φάντασμα, που είχε άκριβώς τη σιλουέτα της χαμένης γυναίκας του... "Όταν οι δικιοί του τούλεραν ότι όλ' αυτά ήσαν άπατηλές όπτασιές της ταραγμένης από τόν πόνο και την άγάπη φαντασίας του, ο βαρώνος τούς διαβεβαίωσε ότι έννοιωσε πού καλά τόν έάντο του κ' ότι διέκρινε όλοφάνερα τη μυστηριώδη γυναικεία σιλουέτα! Και πρόσθετε:

— Τρέχω νά την προφτάσω, αλλά χάνεται φεύγοντας προς την έξοδο του πάρκου, πριν κατέβω από τό σπίτι...

Μολταύτα, οι συγγενείς και οι φίλοι του Ζαπάντι έπίστευαν πως ο δυστυχισμένος βαρώνος είχε τρελλάσει πραγματικά. Έκείνος όμως έξακολούθησε νά τούς λή λεισιτικά:

— Δέν είμαι δόλιου τρελλός, φίλοι μου. Αυτό που βλέπω είνε κάτι ζωντανό κ' όχι φάντασμα! Νά, χθές τού βράδυ στεκόμουν στό παράθυρο του δευτέρου πατώματος κ' ένύπταξα στό πάρκο. Σέ μιά στιγμή την είδα νά στέκη άκριβώς κάτω από τό φωτισμένο παράθυρό μου. Την άντελήφθη, γιατί ο κρότος κάποιου ξεροκάλαου που πάτησε άπόρόσχετα, τράβηξε την προσοχή μου. Τη διέκρινα καθαρά, με τό κεφάλι της γυρισμένο προς τά έπάνω! Την άνεγνώρισα, ήταν ή ίδια ή Μπέρτα, ή πολυγαμημένη μου γυναίκολλα!...

Και πραγματικά, ή γυναίκα που έβλεπε ο βαρώνος δέν ήταν όπτασία ή φάντασμα, αλλά ή ίδια ή βαρόνη Μπέρτα Ζαπάντι! Άλλά πως είχε ξαναζωντανέψει; Άπλούστατα, γιατί ή βαρόνη δέν είχε πνιγεί! Τό πρωϊ έκεινο που άπετέθη ότι πνιγχε, είχε φύγει με κάποιον, τόν όποιο άγαπούσε τρελλά, προτού άκόμα παντρευτεί με τόν βαρώνο. Είχε πραγματικά κατέβει στη θάλασσα, έκείνο τό πρωϊ, με τόν άντρα της, αλλά σέ μιά στιγμή που ήταν άποκαυμένη από αυτόν, έκαμε μιά βουτιά και, δεινή κολυμβήτρια όπως ήταν, έφτασε ύποβουχίως στην άντικρινή άκτιή. Έκεί την περιμενε ο φίλος της, μπήκαν στό αυτοκίνητό του κ' έξαφανίστηκαν. Έκότες έγκατεστάθηκαν στη Βιέννη, ύστερα στό Βερολίνο και τέλος στό Παρίσι. Έκεί ο φίλος της, άφού έξώδαψε πιά και τις τελευταίες του οικονομίες, αυτοκτόνησε. Τότε πιά ή βαρόνη άποφάσισε νά ξαναγυρίσει στη Φλωρεντία, όπου και προσελήφθη ως κωμαίερια σ' ένα ξενοδοχείο, με ψευδώνυμο.

Όταν ξαναβρέθηκε ή βαρόνη στην άτμόσφαιρα της παλιάς της ζωής, ένσοτάλησε νά ιδη τό σπίτι της, τόν άντρα της και νά ξαναγυρίσει — άν ήταν δυνατόν — κοντά του. Δέν είχε όμως τό θάρρος ούτε νά τού γράψη, ούτε και νά παρουσιάσει μπροστά του. Κι' έτσι πήγαινε μονάχα τις νύχτες και τραγούριζε στό πάρκο του μεγάρου του συζύγου της.

Μιά νύχτα όμως του περασμένου μηνός, ή βαρόνη πήρε την άπόφασι κ' άνέβηκε στό διαμερίσματά του άντρός της. Γονάτισε μπροστά του, τού όμολόγησε την περιπέτιά της και τόν ίκέτευσε νά τη συγχωρήσει.

Ο βαρώνος δέν έδίστασε νά της δώσει άφεσι άμαρτιών, την έκράτησε μάλιστα τη νύχτα έκείνη στην επαύλι του.

Όσαν περασμένα πιά μεσάνυχτα, όταν ο δυστυχισμένος βαρώνος κατελήφθη έξαφνα από έναν τρομερό παροξυσμό άλλοφροσύνης, Ένα σφοδρό πάθος μίσους κ' εκδικήσεως πλημμύριζε την καρδιά του. Σηκώθηκε έξαλλος από τό κρεβάτι του και παίρνοντας μαζί του τό πιστόλι του διευθύνθηκε στην κρεβατοκάμαρα της γυναίκας του. Σέ λίγο τρεις πυροβολισμοί ακούστηκαν, ο ένας κατόπι του άλλου. Η δυστυχισμένη βαρόνη είχε τιμωρηθεί σκληρά για την άπιστία της.

Τό άλλο πρωϊ ο βαρώνος πήγε και παρουσιάστηκε μόνος του στό άτυνομικό τμήμα. Και σήμερα βρισκεται κλεισμένος σ' ένα φρενοκομείο σέ άξιοδάρχη κατάσταση. Κυνηγάει διαρκώς την όπτασία της χαμένης — τη φορά αυτή πραγματικά — γυναίκας του, φωνάζοντας με συγχινημένη φωνή:

— Νά την!... Νά την, ή Μπέρτα μου!... Πιάστε την!...

